

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA (31 MAGGIO - 10 GIUGNO 1997) **MESSAGGIO DI GIOVANNI PAOLO II**

ALLE PERSONE CONSACRATE Drodzy Bracia i Siostry, « Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed jego obliczem » (Eph. 1, 3-4). Tymi słowami św. Pawła pozdrawiam wszystkie Zakony, Zgromadzenia, Stowarzyszenia Życia Apostolskiego i Instytuty Świeckie w Polsce. « Niech będzie błogosławiony Bóg » za dar powołania do tycia konsekrowanego. Za ten dar trzeba Go nieustannie wielbić i składać Mu dziękczynienie. On wybrał was przed wiekami w Jezusie Chrystusie i przeznaczył dla siebie z miłości. Każdy z was doświadczył w życiu szczególnego spotkania z Chrystusem, podczas którego usłyszał w głębi serca tajemnicze wezwanie: « Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną! », Z W przeciwieństwie do ewangelicznego młodzieńca odpowiedzieliście na to zaproszenie wspaniałomyślnie, wstępując na drogę rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Łaskę powołania przyjęliście sercem otwartym, jak « drogocenną perłę » (Matth. 19, 21). Dziękuję dziś razem z wami Trójcy Przenajświętszej za dar życia konsekrowanego w naszej Ojczyźnie, za świętych, błogosławionych i kandydatów na ołtarze z waszych Instytutów, i za was wszystkich, którzy « trudzicie się dla Ewangelii » a na polskiej ziemi, a tykzênych regionach świata, zwłaszcza w krajach misyjnych, głosząc, niekiedy aż do heroizmu, « dobroć i miłość Zbawiciela, naszego Boga, do ludzi » (Tit. 3, 4). Myślę z wdzięcznością o tych spośród was, którzy niosą pomoc Kościołowi w pobratymczych krajach, aby nie było tam - po latach ucisków i prześladowań wiary « owiec bez pasterza » (Matth. 9, 36). Słowa szczególnego pozdrowienia i uznania kieruję do wspólnot życia kontemplacyjnego całkowicie oddanego modlitwie i ofierze, a przez to tak owocnego dla rozwoju Królestwa Bożego na ziemi. « Pokój wam wszystkim, którzy trwacie w Chrystusie » (1 Petr. 5, 14). 2. Życie konsekrowane ukazał w pełnym świetle Sobór Watykański. II stwierdzając, e jest ono głęboko zespolone ze świętością i misją Kościoła. Znajduje się w samym jego sercu, ponieważ wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego: jest radykalnym darem z siebie, który człowiek składa z miłości do Chrystusa Mistrza i Oblubieńca - oraz do braci odkupionych na krzyżu krwią Zbawiciela. Soborowe nauczanie, wyłożone przede wszystkim w Konstytucji dogmatycznej « *Lumen Gentium* » i w Dekretach « *Perfectae Caritatis* » i « *Ad Gentes* », było w latach następnych podejmowane i rozwijane, szczególnie przez Pawła VI w Adhortacji apostolskiej « *Evangelica Testificatio* » oraz w dokumentach wydawanych przez Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Tycia Apostolskiego. Ja sam od początku pontyfikatu, troszcząc się o odnowę soborową Kościoła, zwracałem także pasterską uwagę na życie i apostolstwo osób konsekrowanych, które mają do odegrania niezwykle ważną rolę w ewangelizacji współczesnego świata. Noszę w sercu wszystkie spotkania z zakonnikami, zakonnice i przedstawicielami Instytutów Świeckich, odbyte podczas podróży apostolskich i w Wiecznym Mieście. Każdego roku, w święto Ofiarowania Pańskiego, zapraszam osoby konsekrowane do Bazyliki św. Piotra na wspólną Eucharystię, podczas której zgromadzeni odnawiają śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Do wspólnot

życia konsekrowanego zwracałem się przy różnych okazjach wyrażając miłość, jaką Kościół darzy ich powołanie i posługiwanie Ludowi Bożemu. W jubileuszowym Roku Odkupienia skierowałem do wszystkich zakonników i zakonnice na świecie Adhortację apostolską « *Redemptionis Donum* », a w Roku Maryjnym « List » poświęcony obecności Bogurodzicy Dziewicy w życiu konsekrowanym. To życie - wasze życie - było także tematem wielu moich katechez wygłaszanych do pielgrzymów podczas audiencji generalnych oraz znalazło wszechstronne naświetlenie w czasie obrad IX Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów w październiku 1994 r. Prace Synodu, a następnie Posynodalna Adhortacja apostolska « *Vita Consecrata* », którą ogłosiłem w ubiegłym roku, dały życiu konsekrowanemu nowy impuls, pogłębiając jego tożsamość, duchowość i misję w Kościele i świecie współczesnym. To bogate soborowe i posoborowe Magisterium Kościoła odnoszące się do życia konsekrowanego trzeba coraz lepiej poznawać, rozważać, czynić przedmiotem refleksji osobistej i wspólnotowej, aby wasze Zgromadzenia i Instytuty mogły się odnawiać i rozwijać według zamysłu Bożego, zgodnie z duchem waszych założycieli i w pełnej komunii z pasterzami Kościoła. Żywię także nadzieję, że obchody « Dnia Tycia Konsekrowanego », który ustanowiłem w tym roku, będą okazją do poznawania przez duchowieństwo i wiernych piękna drogi rad ewangelicznych, wyrażania Bogu wdzięczności za ten dar i rozwijania duszpasterstwa powołań.³ W mowie pożegnalnej do Apostołów przed swoją męką Chrystus powiedział; « Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili » (Io. 15, 16). Słowa te Chrystus nieustannie kieruje do wszystkich, których ukochał, wybrał i zlecił im dzieło ewangelizacji. Na mocy konsekracji chrzcielnej i zakonnej wszyscy jesteście wezwani do całkowitego oddania się misji Chrystusa, którego « Ojciec poświęcił i posłał na świat » (*Ibid.* 10, 36) Taką postawą odpowiedzialności za głoszenie Ewangelii odznaczały się w Kościele zawsze wspólnoty życia konsekrowanego. W trudnych momentach dziejów i kryzysów Duch Święty powoływał do istnienia nowe Zakony i Instytuty, aby przez świętość, bezinteresowną służbę, charyzmaty założycieli przyczyniały się do odnowy Kościoła. Wasze powołanie w całej swej głębi wypływa z ducha Ewangelii i najowocniej służy dziełu ewangelizacji. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii! Te słowa Apostoła Narodów ożywiały także myśli i czyny św. Wojciecha. Miłość Chrystusa kierowała go ku tym krajom i ludom, które jeszcze nie przyjęły Dobrej Nowiny o zbawieniu. Swoje wyznanie wiary i głoszenie Ewangelii nad Bałtykiem przypięczętował cierpieniem i śmiercią męczeńską, upodabniając się do swojego Mistrza i Pana. W postawie i działalności apostolskiej św. Wojciecha ujawnia się uniwersalizm misji Kościoła, uniwersalizm miłości i służby, których źródłem jest Duch Jezusa Chrystusa. Jubileusz tysiąclecia męczeńskiej śmierci św. Wojciecha, biskupa Pragi i zakonnika benedyktyńskiego, jest wezwaniem do refleksji nad mandatem Chrystusa: « Idźcie . . . i nauczajcie wszystkie narody » (*Matth.* 28, 19) i do podjęcia z odnowionym zapalem dzieła nowej ewangelizacji przez Kościół w Polsce w latach Wielkiego Jubileuszu Roku 2000. U progu trzeciego milenium chrześcijaństwa wszyscy musimy zjednoczyć się w najważniejszej misji: « Oazywać światu Chrystusa, pomagać każdemu człowiekowi, aby odnalazł siebie w Nim, pomagać współczesnemu pokoleniu naszych braci i siostr, ludom, narodom, ustrojom, ludzkości, krajom, które znajdują się dopiero na drodze rozwoju, i krajom "przerostu", wszystkim - poznawać "niezglębione bogactwo Chrystusa", bo ono jest dla każdego człowieka. Ono jest dobrem każdego człowieka » (Ioannis Pauli PP. II, *Redemptor hominis*, 11) Żyjemy w czasach duchowego chaosu, zagubienia i zamętu, w których do głosu dochodzą różne tendencje liberalne i laickie, często w sposób otwarty wykreśla się Boga z życia społecznego, wiarę chce się zredukować do sfery czysto prywatnej, a w postępowanie moralne ludzi wsącza się szkodliwy relatywizm. Szerzy się obojętność religijna. Nowa ewangelizacja jest pilną potrzebą chwili także w ochrzczonym przed tysiącem lat narodzie polskim. Kościół w pierwszym rzędzie oczekuje od was, że poświęcicie wszystkie siły, aby głosić prawdę o krzyżu i zmartwychwstaniu Chrystusa współczesnemu pokoleniu Polaków i przeciwstawić się największej pokusie naszych czasów - odrzucenia Boga-Miłości. Wpatrzeni w przykład św. Wojciecha z gorliwością i wytrwałością pracujcie nad pogłębianiem wiary i odnową życia religijnego wiernych, nad wychowaniem

chrześcijańskim dzieci i młodzieży, formacją duchowieństwa, na niwie misyjnej « aż po krańce ziemi »,¹³ w różnych dziedzinach duszpasterstwa i apostołatu społecznego, na polu ekumenizmu, szkolnictwa, kultury, nauki, środków społecznego przekazu. Otaczajcie szczególną troską środowiska najbardziej potrzebujące pomocy, rodziny znajdujące się w trudnym położeniu, ubogich, opuszczonych, cierpiących, ludzi odrzuconych przez wszystkich. Szukajcie nowych dróg wprowadzania Ewangelii we wszystkie dziedziny ludzkiej rzeczywistości pamiętając, że nowa ewangelizacja nie może pominąć głoszenia wiary i sprawiedliwości, obrony niepodważalnego prawa do życia od momentu poczęcia aż do naturalnej śmierci oraz ukazywania tajemnicy Kościoła - Mistycznego Ciała Chrystusa. Wy sami kochajcie Matkę Kościół i żyjcie wszystkimi sprawami Kościoła, naśladując, Chrystusa, który « umiłował Kościół wydał za niego samego siebie » (Act. 1, 8). Wyczulony *sensus Ecclesiae*, którym odznaczyli się wasi założyciele, niech zawsze będzie cechą charakterystyczną waszego posługiwania. Kształtujcie także w ludziach świeckich świadomość Kościoła dojrzalszą i głębszą, aby wzrastało w nich poczucie odpowiedzialności za Kościół, który tworzą.⁴ « Chociaż niezwykle doniosłe są wielorakie dzieła apostołskie, jakie spełnacie - to przecież najbardziej podstawowym dziełem apostołskim pozostaje zawsze to, czym (a zarazem kim) w Kościele jesteście » (Ioannis Pauli PP. II, *Redemptionis donum*, 15). Duszą nowej ewangelizacji jest głębokie życie wewnętrzne, ponieważ tylko ten, kto « trwa » w Chrystusie, « przynosi owoc obfity ».¹⁶ Przygotowania do Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu i jego uroczysty przebieg odkryły na nowo przed Kościołem, szczególnie w naszej Ojczyźnie, niewypowiedzianą tajemnicę Eucharystii i przypomniały « nowe przykazanie » ogłoszone przez, Chrystusa podczas Ostatniej Wieczerzy. Eucharystia, « sakrament miłości, znak jedności, węzeł miłości, uczta paschalna, w której spożywamy Chrystusa » (*Sacrosantum Concilium*, 47) w sposób najdoskonalszy wyraża sens i prawdę o waszym powołaniu, o życiu braterskim we wspólnocie oraz o potrzebie ewangelizacji. Eucharystia to ofiara i dar. Jako taka domaga się odpowiedzi godnej daru i ofiary. Słowa znanej pieśni eucharystycznej mówią o Chrystusie Panu; « On się nam daje cały ». Konsekwentną odpowiedzią na ten niezwykle dar jest palny i wielkoduszny dar z siebie, który znajduje swój wyraz w wiernym wypełnianiu rad ewangelicznych, czyli w dążeniu do miłości doskonałej Boga i bliźniego, a w konsekwencji do gorliwego głoszenia orędzia zbawienia. Eucharystia to niewyczerpane źródło energii duchowej płynącej wprost od Pana, który choć milczy w tej « wielkiej tajemnicy wiary » - to jednak ciągle powtarza: « *Jam jest Pierwszy i Ostatni*, i żyjący. Byłem umarły, a oto jestem żyjący na wieki wieków i mam klucze Jego pomoc, proporcjonalna do waszego otwierania się na tajemnicę miłości, wspiera wciąż na nowo wasze niekiedy słabnące siły i rozjaśnia światłem « noce duszy ». Dzięki tej pomocy zachęta Pana: « Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci wieniec życia » (*Ibid.* 2, 10) na pewno się spełni - z jego łaski, a za waszym współudziałem. On « dziewiczy, ubogi i posłuszny Ojcu », a dziś w Eucharystii już chwalebny, jest dla was rękojmą osiągnięcia celu waszej trudnej i fascynującej drogi ku świętości. Nie możecie nigdy zapominać, że jesteście wezwani do dawania osobistego i wspólnotowego świadectwa świętości, która jest istotnym powołaniem życia konsekrowanego i źródłem apostołskiego dynamizmu Kościoła. Ludzie świeccy oczekują od was, abyście byli przede wszystkim świadkami świętości i przewodnikami wskazującymi drogę do jej osiągnięcia w życiu codziennym. Dobrze, że jesteście gotowi przyjąć i duchowo towarzyszyć tym, którzy szukają żywego kontaktu z Bogiem pragną przy was pogłębiać swoje dążenie do świętości. Wasze świadectwo jest potrzebne, aby « popierać i umacniać w każdym chrześcijaninie pragnienie doskonałości . . . Fakt, że wszyscy są powołani do świętości, musi stanowić dodatkowy bodziec dla tych, którzy ze względu na wybraną drogę życia powinni przypominać o tym innym » (Ioannis Pauli PP. II, *Vita Consecrata*, 39) Postępujące zubożenie wartości ludzkich, związane z upowszechniającymi się również w Polsce modelami życia opartymi na potrójnej pożądlivości, sprawia, że szczere praktykowanie rad ewangelicznych nabiera szczególnego charakteru proroczego znaku. Rady ewangeliczne bowiem « ukazują ludzkości . . . drogę "duchowej terapii", ponieważ odrzucają bałwochwalczy kult stworzenia i w pewnej mierze, czynią widzialnym Boga żywego » d' Ten proroczy znale

jest Kościołowi we współczesnej Polsce ogromnie potrzebny, jeśli ma on pomagać człowiekowi w dobrym użyciu wolności. Świadectwo waszego życia autentycznie i bez reszty oddanego Bogu i braciom jest niezbędne, aby uobecnić w świecie Chrystusa i docierać z jego Ewangelią do ludzi naszych czasów, którzy chętniej słuchają świadków niż nauczycieli i są bardziej wrażliwi na żywe przykłady niż słowa. Osoby konsekrowane mają być w świecie solą, która nie traci smaku, światłem, które nie przestaje promieniować na otoczenie, miastem położonym na górze, które przyciąga wzrok z daleka (*Matth. 5, 13-16*). Realizacja ideału świętości w życiu osobistym i wspólnotowym wymaga oczywiście wyrzeczeń, duchowych zmagani i pracy nad sobą. Procesy laicyzacyjne zachodzące w społeczeństwie nie omijają osób po-święconych Bogu, podobnie jak i pokusa, by « więcej działać niż być ». Zwracali uwagę na te niebezpieczeństwa uczestnicy Synodu Biskupów w 1994 r. Potrzebna jest zawsze czujność i rozeznanie duchowe, aby życie konsekrowane chronić przed zagrożeniami zewnętrznymi i wewnętrznymi, przed tym wszystkim, co mogłoby prowadzić do osłabienia pierwotnej gorliwości, do powierzchowności i przeciętności w służbie Bożej. « Nie bierzcie więc wzoru z tego świata - przypomina św. Paweł - lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe » (*Rom. 12, 2*). Cieszę się, że życie konsekrowane w Polsce rozwija się i wydaje wspaniałe owoce świętości, które mogą ukazać Kościołowi także podczas obecnej pielgrzymki, wynosząc do chwały ołtarzy świętych i błogosławionych: Jana z Dukli, Sługi Boże siostrę Marię Bernardynę Jabłońską i siostrę Marię Karłowską.⁵ Przekazuję wam to przesłanie w sanktuarium Pani Jasnogórskiej, gdzie tak często gromadzicie się na modlitwie, dniach skupienia i rekolekcjach. Maryja pierwsza z ludzi w chwili zwiastowania przyjęła Hoży dar - odwieczny zamysł uczestnictwa w misji Syna. Jezus, konając na krzyżu, słowami: « Niewiasto, oto syn Twój » (*Io. 19, 26*) powierzył jej, jako Matce, Jana i wszystkich ludzi, a szczególnie tych, których Ojciec od wieków poznał i przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu. Wszyscy ci, którzy w ciągu wieków idą drogą naśladowania Jezusa, zostali powołani wraz z « umiłowanym uczniem », « aby wziąć do siebie Maryję » (*Io. 19, 27*) kochać Ją i radykalnie naśladować, a w zamian doznawać od Niej szczególnej macierzyńskiej dobroci. Maryja - pierwsza konsekrowana - jest dla was wzorem otwarcia się na dar Boży i przyjęcia łaski przez człowieka, wzorem całkowitego oddania się Bogu nade wszystko umiłowanemu. Na Boży dar odpowiedziała posłuszeństwem wiary, którym naznaczone było całe Jej życie. Na co dzień obcowała z niewypowiedzianą tajemnicą Syna Bożego, nie tylko w życiu ukrytym Jezusa, gdy wraz z Józefem przy Nim trwała, ale również w decydujących chwilach publicznej działalności, a zwłaszcza na Kalwarii, gdy pod krzyżem była najgłębiej z Nim zjednoczona w cierpieniu i uwielbieniu Boga. « Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła » (*Luc. 1, 45*). Wiara Maryi przeszła wszystkie próby i nie załamała się. Dla każdej osoby konsekrowanej Dziewica z Nazaretu jest « Mistrzynią bezwarunkowej wierności i niestrudzonej służby ».²⁸ Szukajcie oparcia dla swej wiary w wierze Maryi, aby głosić dzisiaj ludziom wiarę, « która działa przez miłość » (*Gal. 5, 6*). Na progu Wielkiego jubileuszu Roku 2000 wszystkie Zakony, Zgromadzenia, Stowarzyszenia Życia Apostolskiego i Instytuty Świeckie w Polsce - męskie i żeńskie - zawierzam Najświętszemu Sercu Pana Jezusa i Niepokalanemu Sercu Maryi Panny. Moje Błogosławieństwo Apostolskie niech wam towarzyszy na drodze życia i apostołskiej pracy, aby « we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa ».³⁰

Jasna Góra, 4 czerwca 1997 IOANNES PAULUS PP. II